

Paralelės

Pasirinkta erdvė – Kauno Tado Ivanausko zoologijos muziejus. Šią aplinką tyrinėju eskizuodama, fotografuodama fiksuodavau erdvę, stebėjau lankytojus. Mano dėmesys buvo skirtas gyvam, kintančiam žmonių srautui ir erdvės santykio paieškoms. Peržiūrėjus visą surinktą vaizdinę medžiagą atradau, kad egzistuoja atvirkštinis procesas, kuomet muziejinėje erdvėje ne žmonės stebi įvairius, keistus eksponatus, bet patys lankytojai yra stebimi, sekami anapus stiklo paslaptinai pasirodančių iškamšų. Taigi kilo idėja padaryti tapybos darbų ciklą tema „Paralelės“.

Kas kartą grįždama į muziejų rinkti tapybos darbams vaizdinės medžiagos norėjau kuo daugiau skirti laiko tiesiog buvimui ten. Visą tą laiką lyginau eksponatus su lankytojais. Pirmas išpūdis kai atrodo, jog muziejaus erdvės pustuštės, vaikšto pavieniai žmonės, šeimomis po du ar tris, tik kartais praveria duris ekskursijų grupelės sugriaudamos tylą ir įnešdamos šurmulių, tačiau jos užtrunka neilgai, su tokiu pat šurmuliu uždaro duris ir vėl tyla. Toks pavienių žmonių išpūdis padarė įtaką tapybos darbų kompozicijai. Vaizduojamus žmones perteikiu silueto forma, kaip užuomina apie ką tik praėjusius be informacijos apie individą, kai kur siluetas nyksta, nes nuolat kintant judėjimui, žmogus erdvėje ir laike lieka tik kaip trumpalaikė atmintis. Kai muziejaus salės pustuštės, tada lengviau yra pajusti aplinką, kaip tik egzistuojančią erdvę, žaisti su realybe ir ją analizuoti. Tarsi buvau įtraukta į žaidimą vaizdais, kai keiti, jungi, manipuliuoji kas gyva kas negyva, tuomet netikėtai atrandi paraleles. Tuoju pat pastebi kaip tikrovė pasikeičia, gyvūnų iškamšose apsigyvena dvasia "pasiutusi", keista. Tuomet sąmoningai sukuriami mistifikuota realybė.

Tapybos darbų ciklui ir idėjos įgyvendinimui iš pat pradžių naudoju fotografiją. Atrinktas nuotraukas kompiuterio pagalba jungiau, tiesiog žaidžiau vaizdais. Darytus skaitmeninius montažus atspausdinau ant popieriaus ir ant viršaus piešiau, taip atmesdama nereikalingas detales. Iš visų padarytų eskizų išrinkau apie dešimt vienetų, kuriais remdamasi tapiau. Fotografija yra tik pirminė medžiaga, kuri darbo eigoje kinta ir nuo kūrinio užuomazgos iki pabaigos, tapybos darbas palieka fotografijai vietos tik tiek kiek svarbi yra užuomina į natūrą, į tikrovę kaip pirminį vaizdavimo objektą, kuri užfiksuojama nuotraukoje ir pakeičiama kūrybos procese. Spręsdama vaizdinio įtaigumą, ieškojau paveiklo sukūrimo būdų, bandydama išsiveržti iš pirminio užfiksuoto vaizdo. Iš tapybinės technologijos pusės nesirinkau sudėtingų medžiagų, nusprendžiau tapyti aliejiniais dažais.

Tapybos darbų ciklas „Paralelės“ – tai riba tarp tikrovės ir fikcijos. Nors kuriu savo sugalvotą tikrovę, vis dėl to tai nėra fantastinis kūrinys, nes išgalvotas vaizdinys turi sąryšį su realybe. Paralelės – tai kuomet žmogus ir gyvūnas yra tapatūs, bet tuo pačiu prasilenkiantys erdvėje ir laike. Šis santykis perteikiamas drobėje. Beveik visuose tapybos darbuose žmonės vaizduojami eskiziškai, naudojant siluetą ir liniją. Didesnis dėmesys skiriamas eksponatams, gyvūnams, juose tarsi apgyvendinu keistas dvaseles. Iškamša – tai kas negyva, tačiau mano darbuose vaizduojami gyvūnai atgyja. Jie gali stebėti ir akimis sekti paraleliai juos stebinčius žmones. Svarbus muziejinės aplinkos santykis, kur tiek lankytojai ar viena po kitos besikeičiančios ekskursijų grupelės, tiek įvairūs gyvūnijos pasaulis sukuria gyvą, kintančią erdvę.